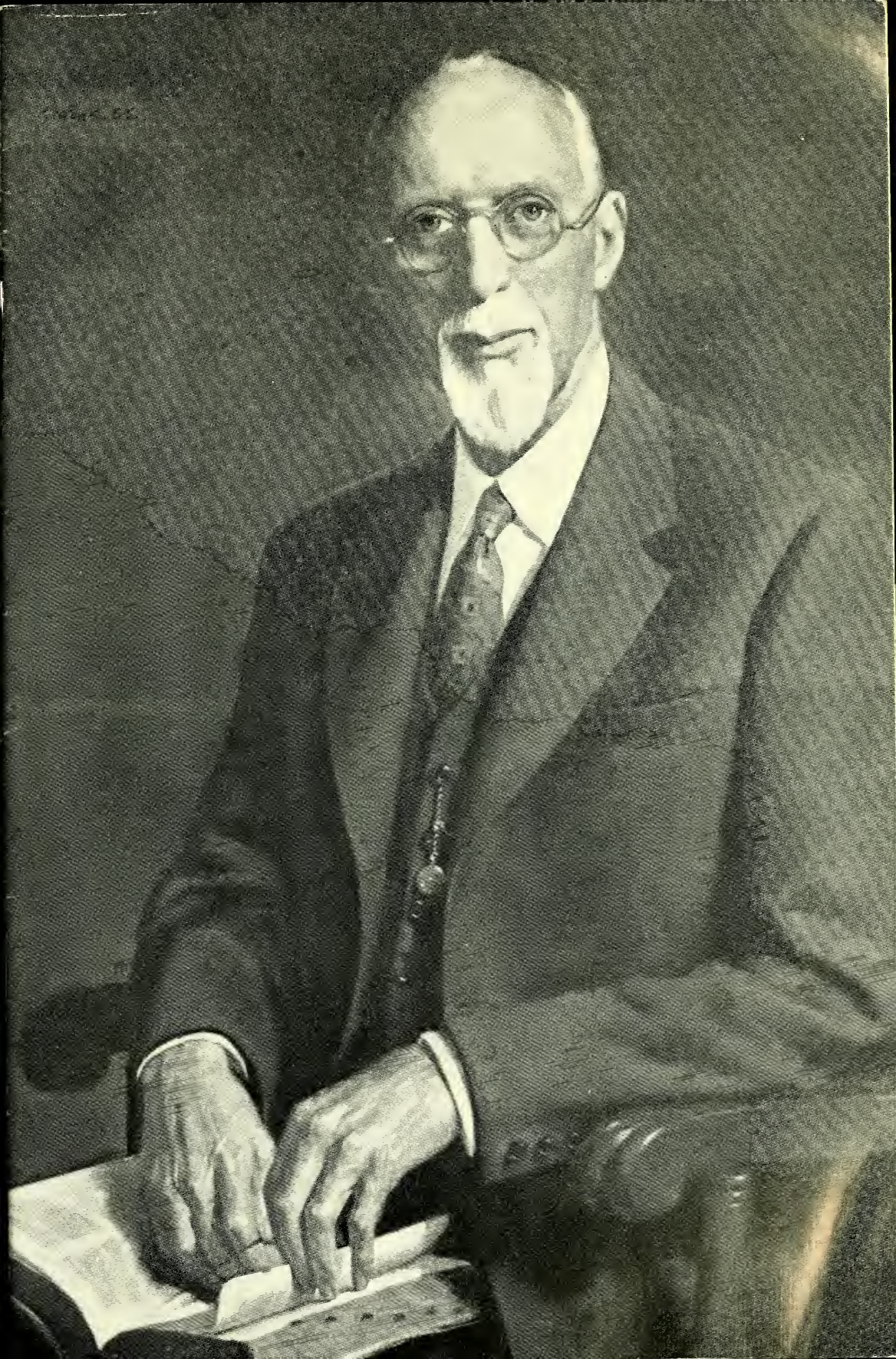

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

George Albert Smith

Achtste President van de Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

INHOUD:

Blz.

De Profeten van deze tijd	259
Een Apostel kwam en ging	261
De excursie van 1959 naar de Tempel te Bern	267
Najaars-Conferentie 1959	268
De geschiedenis van de andere wijze . .	269
Aan den duinrand	276
De vraag van de maand	277
Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon	281
Gebeurtenissen in de zending	286
Onderminning van het zelfrespect is zonde	288

59e JAARGANG

Nr 9

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE PROFETEN VAN DEZE TIJD

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

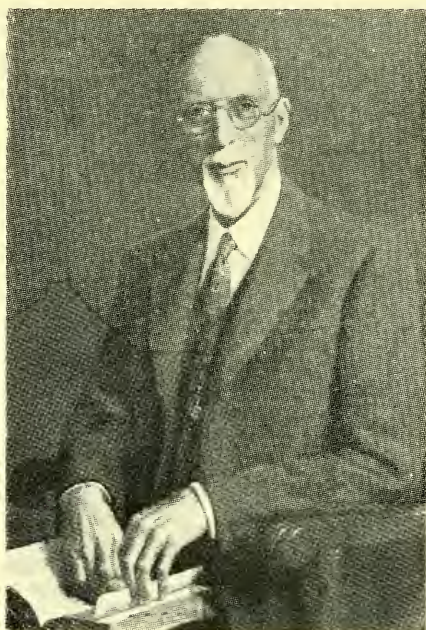
De bankier kreeg een schok; hij wond er geen doekjes om. Stel je voor: Daar komt een man, George Albert Smith, die een hypotheek op zijn huis wil nemen om een schijnbaar hopeloze alcoholicus op het goede pad te helpen. Maar wat George Albert Smith betreft, was deze alcoholicus helemaal niet hopeloos. Elder Smith geloofde dat de man uit zijn ellendige toestand verlost kon worden, dat, ondanks zijn zwakheid, hij belangrijk was in Gods ogen en dat hij geestelijk nog tot veel in staat was. Elder Smith, zelf een toonbeeld van geestelijke gestemdheid en onbaatzuchtigheid, bracht bijna alles wat hij bezat aan dat getuigenis ten offer en het huis kreeg een hypotheek, wat de bankier er ook tegenin bracht.

De verandering voltrok zich niet in één dag, zelfs niet in vele dagen. Maar de man *werd* bevrijd. Hij overwon zijn moeilijkheid en werd een van de grote jeugdleiders in de Kerk.

George Albert Smith, de achtste President van de Kerk, had zijn aardse broeders en zusters lief, had zijn Vader in de Hemel lief, een Vader, met wien hij al zijn dagen in gemeenschap was.

Als de zoon van John Henry en

GEORGE ALBERT SMITH

Sarah Farr Smith, werd George Albert de 4de april 1870 te Salt Lake City geboren. De voetsporen van zijn vader en grootvader volgende, werd ook hij een apostel, ja nog meer — de profeet, ziener en openbaarder van de Kerk. Vanwege deze edele afkomst was hij steeds zijn plicht indachtig om de beroemde naam Smith hoog te houden. Hij was de derde met die achternaam, die President van de Kerk werd.

In de herfst van 1891 begon Elder Smith met zijn werkelijke zendingswerk.

Voor de O.O.V. werkte hij in Juab, Millard, Beaver en Parowan Stakes.

Het volgende jaar trad hij in het huwelijk met Lucy Emily Woodruff. Zijn tweede zending bracht hem naar de zuidelijke Staten, waarna hij als hoofd van de J.M.O.O.V. organisatie van Salt Lake City werd gekozen.

Tijdens de oktober-conferentie in 1903 werd hij tot het apostelschap geroepen, hetgeen de vervulling betekende van een belofte, hem jaren tevoren gedaan in zijn patriarchale zegening. Zoals alle Kerk-presidenten vóór hem, te beginnen bij Brigham Young, volbracht hij een zending in Engeland waar hij meer dan ooit bewees een getrouwe dienstknecht van zijn Hemelse Vader te zijn.

Minder dan drie maanden vóór het einde van de tweede wereldoorlog, de 21ste mei 1945, werd Elder Smith President van de Kerk en dit bleef hij tot aan zijn vredig verscheiden te Salt Lake City op zijn verjaardag, de 4de april 1951. Behalve in zijn intens gevoerde religieuze werkzaamheden, had President Smith een zeer werkzaam aandeel in maatschappelijke bedrijven.

Hij was o.a. President van congressen ter behartiging van de belangen der Irrigatiewerken en

landbouwbedrijven, ontvanger van publieke gelden en speciale betaalmester voor de staat Utah. Hij ontving de „Zilveren Buffalo” onderscheiding voor „uitstekende diensten, de mannelijke jeugd bewezen”, de in de padvinderij hoogste onderscheiding.

Onder het bestuur van President Smith werden meer dan honderd monumenten opgericht en gedenkplaten aangebracht, van Nauvoo, Illinois, tot Californië. Het voor naamste is „Dit is de plaats”-monument aan de mond van de Emigration bergkloof. Voorts was hij een van de vooraanstaande luchtvaartpioniers en diende een tijd lang als directeur van de „Western Air Express”, nu Western Airlines.

President Smith was een man zonder bedrog, van een warme en milde humor, iemand die er niet tegen opzag om voor zijn fouten uit te komen, om anderen te leren en hen voor moeilijkheden te bewaren.

Een van zijn geliefde schriftuurplaatsen, afd. 4 van Leer & Verbonden, bevat de woorden” ... geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver”. Deze woorden, die hij zo liefhad om alles wat zij inhielden, werden niet alleen het voorbeeld voor George Albert Smith, maar een deel van zijn geestelijke structuur.

Een Apostel kwam en ging

Zo is dan ook deze gebeurtenis, het bezoek van Apostel LeGrand Richards en zijn vrouw, aan de Nederlandse zending, waar wij reikhalzend naar hebben uitgezien, een deel van de geschiedenis van die zending geworden.

Elder en Zuster Richards arriveerden in de namiddag van de 8e augustus aan het Hoofdkantoor in Den Haag, waar kort daarna verschillende verslaggevers van de pers om een interview verzochten. Verscheidene, van goede gezindheid getuigende artikelen verschenen daarna in enige kranten. In de namiddag van woensdag 19 augustus vertrokken Elder en Zuster Richards van Schiphol naar Bazel.

Gedurende de 11 dagen, dat President Richards in ons land vertoefde, presideerde hij 23 vergaderingen: zeven uitsluitend voor de zendelingen, twee Zondagsscholen, zes Priesterschapsvergaderingen en acht algemene. De zeven vergaderingen met de zendelingen waren

getuigenis- en rapportvergaderingen, gedurende welke Elder Richards vele inspirerende gedachten naar voren bracht en ervaringen mededeelde, die de zendelingen zeer bemoedigden. Deze vergaderingen waren de enige, waar President Richards zich van de Engelse taal bediende; in alle overige vergaderingen sprak hij uitstekend verstaanbaar Nederlands, zonder een ogenblik behoefte aan een tolk te hebben. Het was maar zelden, dat hem een enkel woord ontschoot. Inderdaad een enorme prestatie voor iemand, die 43 jaar geleden Nederland verliet als zendingspresident en dus de „Three scores and ten” reeds lang voorbij moet zijn. Een getuigenis voor allen, die hem hoorden. In de 16 vergaderingen, voor de Priesterschapsdragers plus die, voor een ieder toegankelijk, waren in totaal 1523 personen aanwezig. Tijdens twee van deze algemene vergaderingen werden door Elder Richards twee bedehuizen ingewijd,

Vergaderzaal te Antwerpen

een te Antwerpen de 9de augustus en een te Zeist de 13e. Van beide gebouwen gaat de afbeelding hierbij. Benevens het intérieur van de gebouwen.

De beide andere foto's tonen LeGrand Richards, terwijl hij de Haagse gemeente toespreekt en waar hij, met zijn vrouw en President en Zuster Sperry, aan een graf staat. Een monument dekt dit graf. Het is van Melvin Welker en Abraham Gold, twee Elders, die in Nederland op zending waren en in 1906 te Groningen aan de pokken stierven. President Ri-

chards was toen op zijn eerste zending in Nederland. Toen hij in 1914 als zendingspresident terugkeerde, bracht hij geld van het zendelingenfonds mede en kocht een gedenksteen, dat hij op het graf liet zetten.

Terugkerend tot de algemene vergaderingen, wil ik nog gaarne even vertoeven bij twee, die ik het voorrecht had te bezoeken, nl. de inwijdingsdienst te Zeist en de vergadering te Utrecht. Tijd en ruimte laten niet toe een volledig overzicht te geven van beide diensten, of de namen te noemen van hen, die actief aan de diensten deelnamen. Ik zal slechts enkele woorden aanhalen, door President Richards gesproken en daar het alleen om die woorden gaat, doet het er weinig toe, in welke van de twee vergaderingen zij werden geuit.

„De wereld is vol belangstelling voor de ruimtevaart. Welk een eer zou de man worden bewezen, aan wie het was gelukt de maan te bereiken en vandaar veilig op aarde terug te keren! De belangstelling voor hem zou overweldigend zijn. Wat al vragen zou hij te beantwoorden krijgen. Zie daar nu een man, die van een andere planeet is gekomen. Maar van veel groter belang voor de mensheid zou het zijn, als een boodschapper uit de verre hemelse sferen tot haar kwam! En dit is waarlijk geschied, niet eenmaal, doch meerdere malen in deze laatste dagen. Maar daar heeft de wereld geen belangstelling voor, want de wereld gelooft dat niet. Toch is de Engel Moroni, die 139 jaren geleden aan Joseph Smith verscheen, oneindig belangrijker dan de eerste maanreiziger van de toekomst”.

„In Peru gaat men voor 30 miljoen dollars een universiteit bouwen, waar men de studie van de oudheden in Amerika ter hand gaat nemen. Zestig tot zeventig miljoen dollars wil men besteden om de geheimen van een verleden te ontsluiten. Laten zij het Boek van Mormon lezen en zij zullen de oplossing van het Mayamysterie vinden voor nog geen twee dollars.”

„Eens gaf ik een exemplaar van het Boek van Mormon aan een predikant. Enige tijd later ontving ik een brief van hem en daarin stond het volgende: „Ik heb het Boek van Mormon gelezen en nu is het mij meer waard dan de rest van mijn gehele bibliotheek, die mij 12.000 dollars heeft gekost.

Vergaderzaal te Zeist

Interieur vergaderzaal Zeister Gemeente

Interieur vergaderzaal Antwerpse Gemeente

Elke zondag preek ik uit dat Boek!"

„Wij leven in een tijd, die de wonderbaarlijkste is sedert Jezus' komst op aarde. Wij leven in de dag van vervulling van profetieën. Profeten voorspelden Zijn komst, die niet meer veraf is en de Dodezeerollen bewijzen, dat die profeten de waarheid spraken.

Ook in het Boek van Mormon vinden wij het profetische woord. Amerika is een uitverkoren land, in welks midden de eeuwige heuvelen zijn en waar het Nieuwe Jeru-

zalem zal worden gebouwd."

Een beknopte weergave van de woorden van President LeGrand Richards, die zijn Meester diende met zijn ganse hart, verstand en sterkte; drie maal als bisschop, een maal als Stakepresident, vier maal op zending en tweemaal als zendingspresident in Europa en Amerika, 13 jaar als Presiderende Bisschop en sedert 1952 als Apostel. Twee boeken verschenen van zijn hand: „Een Wonderbaar Werk en een Wonder" en „Israël, weet gij?"

★

★

GEVLEUGELDE WOORDEN

Niemand is hoger of lager in de weegschaal der gerechtigheid dan zijn gedachten zijn. Daarom zijn die de standaard van zijn zedelijk peil, de graadmeter waarmede zijn waarde voor de wereld wordt gemeten. Hij kan, naar eigen wens, in zijn geestelijk huis, gastheer zijn van engelen of van duivels.

Het leven is een probleem, wees er zeker van, dat gij het correct oplost, het kan slechts één maal worden gedaan.

Wij beginnen te leven, wanneer wij beginnen lief te hebben. En wij beginnen lief te hebben, wanneer ons eigen zelf sterft en wij leven om anderen te zegenen.

Er zijn twee dingen, die wij moeten leren te vergeten: het goede dat wij aan anderen hebben gedaan en het kwade, dat zij aan ons hebben gedaan.

★

★

DEELNEMERS VAN NEDERLANDSE ZENDING TEMPEL EXCURSIE TE ZOLLIKOFEN, ZWITSERLAND

1 augustus t/m 7 augustus 1959

DE EXCURSIE VAN 1959

naar de Tempel te Bern

Alle plannen en voorbereidingen, die voor de tempelexcursie in 1959 door de Nederlandse zending waren getroffen, werden op zaterdag 1 augustus ten uitvoer gebracht, toen de kerkleden in bussen, treinen en privé wagens stapten om de lange reis naar Bern, Zwitserland, aan te vangen. Ongeveer 89 personen verkozen de reis te maken met de twee grote tourbussen, die door de zorg van het zendingsbestuur beschikbaar waren, terwijl de overigen van andere middelen van verkeer gebruik maakten. Zij die per bus reisden, stegen in verschillende centraal gelegen steden van de Nederlandse zending in; de laatste stopplaats was Antwerpen, waar de bussen bij elkaar kwamen en de reis gezamenlijk vervolgden.

De eerste dag werd Metz in Frankrijk, bereikt, waar hotels waren besproken en aan iedereen een kamer voor de nacht werd aangewezen. De volgende morgen, na een vroeg ontbijt, werd de reis voortgezet totdat de Tempel was bereikt. Het was toen vijf uur in de namiddag. Het is onnodig te zeggen, dat een ieder onder de indruk was van de prachtige aanblik, die het statige gebouw met zijn gazon en bloemen en de achtergrond, door het groene bos gevormd, opleverde. Doch nog meer indruk maakte de vriendelijke wijze, waarop de heiligen door de tempelpresident, Walter Trauffer en zijn vrouw, welkom werden geheten. Zendingen van de Zwitsers-Oostenrijkse zending waren bij de hand om logeergelegenheden aan te wijzen en op alle andere manieren van dienst te zijn. Logies voor de nacht werd verkregen in de nabij gelegen huizen en pensions en aan allen kon zonder veel moeite de plaats van hun bestemming worden gewezen.

Nadat alles was geregeld, keerde iedereen naar de tempel terug waar in de aangrenzende kapel een avondmaalsdienst werd gehouden. De toespraken werden in de Duitse taal gegeven en in het Nederlands vertaald. Aan President Rulon J. Sperry werd verzocht de vergadering met enige woorden te besluiten. Hij maakte tevens van deze gelegenheid gebruik om de groeten aan de Zwitserse heiligen over te brengen.

De drie volgende dagen waren voor de meer dan 100 Nederlandse heiligen die aan de tempelverordeningen deelnamen, een waar geestelijk feest.

Gedurende de vijf tempelgangen, die in die dagen werden gehouden, werden 430 „endowments” (begiftigingen) ontvangen en hadden 200 doopdiensten voor de doden plaats. Verscheidene echtparen werden

voor tijd en eeuwigheid aan elkander verbonden en velen werden aan hun respectievelijke ouders verzegeld. Al het werk werd doelmatig en orderlijk verricht en de Geest des Heren was rijkelijk aanwezig.

Op dinsdagavond nodigden de leden van de O.O.V., behorende tot de tempelgemeente, hun Nederlandse broeders en zusters uit tot het bijwonen van een speciale partij, die te hunner ere werd gegeven. Hier werd aan een ieder, die deze bijwoonde, gelegenheid geschonken zijn talenten te tonen. Er werd gezongen, anecdotes verteld, verschillende spelen gedaan, terwijl verversingen werden rondgediend.

Nadat op woensdag het tempelwerk was beëindigd, werden groepfoto's genomen, waarna een busreis naar Interlaken werd ondernomen. Daar werd de namiddag besteed met wandelen in de straten, die van toeristen wemelden, en met het genieten van het gezicht op de mooie Zwitserse bergen en meren. Het was een ideaal hoogtepunt in de excursie van dit jaar. Het was goed weer en een elk genoot zeer. De volgende morgen werd de terugreis aanvaard, die in de vroege avond van vrijdag 7 augustus eindigde.

De tempelexcursie is nu voorbij, maar de resultaten blijven. Er is weer meer tempelwerk gedaan, getuigenissen van het ware evangelie zijn versterkt en blijde herinneringen zijn in de harten van hen, die deelnamen, achtergebleven. Wij danken God voor dit succes.

Najaars-Conferentie 1959

Hier volgen de data en de namen van de plaatsen, waar de districtsconferenties in het komende najaar zullen worden gehouden:

Antwerpen	27 september
Arnhem	11 oktober
Groningen	18 oktober
Amsterdam	25 oktober
Den Haag	8 november
Rotterdam	15 november
Utrecht	22 november

Vooraf gaande aan de morgendienst zal in elke Conferentie ten 9.00 uur v.m. een speciale Priesterschapvergadering voor alle Priesterschapdraggers worden gehouden.

De geschiedenis van de andere wijze

door Henry van Dyke

In de dagen van Herodes woonde in de bergen van Perzië een man, Artaban geheten. Het huis, waarin Artaban woonde, was omgeven van een fraaie tuin. Hoog boven de bomen uit viel een flauw lichtschijnsel in de opperzaal, waar de heer des huizes raad hield met zijn vrienden. Hij stond in de deuropening om zijn gasten te begroeten — een forse, donkere man van omstreeks veertig jaren. Zijn mantel was van zuivere witte wol, die hij over een zijden tuniek droeg; hij had een witte, puntige muts op, naar de wijze der oude magiërs.

„Welkom”, zeide hij met zijn aangenaam, laag stemgeluid, toen de een na de ander de zaal binnentrad. Daar waren negen mannen bijeen, zeer verschillend in leeftijd, doch even rijk gekleed. Zij namen plaats rond een klein, zwart altaar aan het einde van de zaal. Artaban zette het oude lied van de Yasna in en de anderen volgden. Toen het lied uit was, nodigde hij zijn vrienden uit te gaan zitten.

„Gij hebt deze avond aan mijn roepstem gehoor gegeven”, zeide hij. Luistert dan nu naar mij, vader en gij, mijn vrienden, terwijl ik U vertel van het nieuwe licht en de nieuwe waarheid die door het oudste aller tekenen tot mij zijn gekomen. De hoogste wetenschap is de kennis van de sterren. Indien wij deze volkomen konden volgen, zou niets voor ons verborgen zijn. „In de jaren, die achter ons liggen, waren in Chaldea wijze mannen, van wie de eerste Magiër het geheim van de hemelen leerde. Van deze was Balaâm de machtigste. Hoor de woorden van zijn profetie: „Er zal een ster uit Jacob komen, en een scepter zal uit Israël verrijzen”.

„Deze ster is mij en mijn drie metgezellen getoond. Wij hebben de oude tafelen van Chaldea doorvorst en de tijd vernomen. Het zal dit jaar zijn. Wij hebben de hemel bestudeerd en in de lente van het jaar zagen wij twee grote sterren elkander naderen. Wij zagen daar ook een nieuwe ster, die gedurende één nacht scheen en daarna verdween. Nu naderen de twee grote planeten elkander weer. Deze nacht zijn ze in conjunctie. Mijn drie broeders houden de wacht bij de oude tempel en ik houd hier de wacht.

Wanneer de ster weer schijnt, zullen zij tien dagen bij de tempel op mij wachten en dan zullen wij tezamen naar Jeruzalem gaan om de beloofde te zien en te aanbidden, die de geboren Koning van Israël zal zijn. Ik geloof dat het teken zal komen. Ik heb mij op de reis voorbereid; ik heb mijn huis verkocht en al mijn bezittingen en kocht drie juwelen: een saffier, een robijn en een paarl, om de Koning daarmee hulde te brengen. En nu vraag ik U om met mij te gaan op de pelgrims-

tocht, opdat wij ons tezamen mogen verheugen, wanneer wij de Vorst hebben gevonden, Die waardig is gediend te worden”.

Terwijl hij nog sprak, stak hij de hand in zijn gordel en bracht drie kostbare stenen tevoorschijn. Maar zijn vrienden keken met bevreemding toe. Hun gelaat drukte twijfel en wantrouwen uit.

Een van hen zeide: „Artaban, dit is een ijdele droom. Die komt door het te veel kijken naar de sterren en het koesteren van verheven gedachten. Geen enkele koning zal ooit uit de gebroken stam van Israël oprijzen. Vaarwel”. Een ander zeide: „Artaban, ik weet niets van deze dingen en mijn ambt als koninklijk schatbewaarder houdt mij hier. Het zoeken geldt niet voor mij. Maar indien gij er gevolg aan moet geven, het ga U goed”.

Weer een ander zeide: „In mijn huis slaapt een nieuwe bruid; ik kan haar niet verlaten en haar evenmin medenemen op deze vreemde reis. Dit zoeken is niets voor mij. Doch moge uw schreden voorspoedig zijn, waar gij ook heen gaat, vaarwel dus”.

Een vierde sprak, zeggende: „Ik ben ziek en kan geen ontberingen verdragen, maar er is onder mijn dienaren een, die ik met U zal zenden, wanneer gij afreist, om mij te vertellen hoe het U gaat”.

De oudste en degeen die Artaban het meeste lief had, bleef nog nadat de anderen waren vertrokken. Hij zeide op ernstige toon: „Mijn zoon het kan zijn, dat het licht der waarheid in het teken is, dat aan de hemel is verschenen en dan zal het zeker tot de Vorst en de machtige lichtglans voeren. Het kan ook zijn, dat het slechts de schaduw van het licht is en dan moet hij, die hem volgt, niets dan een lange pelgrimstocht en een vergeefs zoeken verwachten. Doch het is zelfs beter de schaduw van het beste te volgen dan tevreden te zijn met het slechtste. En zij, die wonderbare dingen zien, moeten vaak bereid zijn alleen te reizen. Ik ben voor deze reis te oud, maar mijn hart zal de bedevaart begeleiden, dag en nacht en ik zal het einde van uw zoeken weten. Ga in vrede”. Aldus verlieten zij een voor een de azuren zaal met zijn zilveren sterren en Artaban bleef alleen achter. Lange tijd stond hij naar de vlam te staren, die op het altaar brandde en tenslotte doofde. Toen begaf hij zich naar het dak.

Ver over de oostelijke vlakke strekte een witte mist zich als een meer uit. Jupiter en Saturnus dreven als twee druppelen vuur naar elkander toe, op het punt om tot één te smelten. Terwijl Artaban er naar keek, zie, een hemelsblauwe vonk kwam uit de duisternis te voorschijn.

Hij boog het hoofd en bedekte zijn voorhoofd met beide handen.

„Het is het teken”, zeide hij. „De Koning komt en ik zal gaan om Hem te ontmoeten”.

De gehele nacht had Vasda, de snelste van Artaban's paarden, getuigd en gezadeld in de stal staan wachten. Voor de vogels ontwaakten, was de andere wijze in het zadel en reed snel naar het westen.

Artaban moest zeer zeker verstandig en goed rijden indien hij op het

afgesproken uur de ander wijzen wilde ontmoeten, want de weg was 1550 parasangs lang en vijftien was het uiterste dat hij in één dag kon afleggen. Artaban zette door totdat hij tegen het invallen van de avond van de tiende dag de verbrijzelde muren van het dicht bevolkte Babylon bereikte.

Vasda was de uitputting nabij en hij zou wat gaarne de stad zijn binnen gegaan om rust en verfrissing voor hemzelf en voor haar te vinden. Maar hij wist dat de tempel nog drie uur reizen verder lag en hij moest de plaats tegen middernacht bereiken om zijn metgezellen nog wachtende aan te treffen. Hij hield dus geen halt maar reed gestadig door over de stoppelvelden en door dadelbosjes. Toen Vasda in de schaduw kwam, ging zij langzamer lopen om zorgvuldiger zich een weg te banen.

Naarmate de duisternis toenam, scheen iets haar te waarschuwen. Zij voelde de nadering van gevaar, niet om het te ontlopen, maar om er op voorbereid te zijn. Tenslotte liet zij een angstig gehinnik horen; zij bleef stokstijf staan, over al haar leden trillend, voor een donker voorwerp onder de laatste palmboom.

Artaban steeg af. Bij het zwakke licht van de sterren ontdekte hij de gedaante van een man, die dwars over de weg lag. Zijn armoedige kledij en de vorm van zijn afgetobd gelaat deden in hem een van de arme Hebreeuwse bannelingen vermoeden. Zijn bleke huid droeg het kenmerk van een dodelijke koorts. In zijn magere hand was de kilte van de dood en toen Artaban die oplichtte, viel zij krachteloos op de borst terug. Medelijdend keerde Artaban zich af. Maar heengaande, hoorde hij een lange zwakke zucht uit de mond van de man komen. De bruine, benige vingers klemde zich wanhopig aan de mantel van de Magiër vast.

Artaban's hart klopte onstuimig, niet van vrees, maar wegens het onaantoonbare van dit oponthoud.

Hij kon toch onmogelijk bij deze stervende vreemdeling blijven! Welke aanspraak kon dit onbekende hoopje menselijke ellende op zijn erbarming maken? Eén uur oponthoud en hij zou misschien te laat komen. Zijn metgezellen zouden denken, dat hij van de reis had afgezien en zonder hem vertrekken.

Doch als hij nu wegging, zou de man zeker sterven. Indien hij bleef, zou misschien een mensenleven worden gespaard. Wat moest Artaban doen? Hij streed een zware inwendige strijd. Zou hij de grote beloning van zijn godgegeven geloof in de waagschaal stellen voor een enkele daad van mensenliefde? Moest hij nu het volgen van de ster, al was het maar voor een ogenblik, opgeven om een dronk koud water aan een arme, stervende Hebreër te geven? Hij bad: „Leid mij op het heilig pad, de wijze weg, die Gij alleen kent”.

Toen keerde hij zich weer tot de zieke. Zich uit de greep van zijn hand losmakend, droeg hij hem naar een kleine verhoging onder de palm-

boom. Uren lang was hij met hem bezig, zoals een bekwaam geneesheer alleen maar kan doen. Tenslotte keerde de krachten in de man terug; hij ging overeind zitten en keek hem aan.

„Wie zijt ge?” vroeg hij in het rauwe dialect van het land, „en waarom hebt ge mij hier gezocht om mij het leven weer te geven?”

„Ik ben Artaban de Magiër en ik ga naar Jeruzalem om daar iemand te zoeken die de geboren Koning der Joden zal zijn. Ik durf mij op mijn reis niet langer op te houden, anders vertrekt de karavaan, die op mij wacht, misschien zonder mij. Maar ziehier, hier is alles wat ik van mijn brood en wijn heb overgehouden en hier is een drank, van geneeskrachtige kruiden gemaakt. Wanneer ge weer sterk genoeg zijt, kunt ge de woningen van de Hebreërs tussen die van de Babyloniërs vinden”. De Jood hief zijn bevende hand plechtig ten hemel.

Moge de God van Abraham, Izak en Jacob de reis van de barmhartige zegenen en voorspoedig doen zijn. Ik heb niets waarmede ik u zou kunnen vergelden, alleen dit: dat ik u kan zeggen, waar ge de Messias moet zoeken. Want onze profeten hebben gezegd, dat hij niet in Jeruzalem, maar in Bethlehem geboren zal worden. Moge de Here u daar veilig heen brengen, omdat gij medelijden had met een zieke”.

Het was reeds lang na middernacht. Artaban spoedde zich voort en Vasda, door de rust weer op krachten gekomen, galoppeerde over de stille vlakte en zwom over de rivieren. Zij vloog over de grond als een gazelle. Maar de eerste stralen van het rijzende zonlicht wierpen haar schaduw reeds voor haar uit, toen zij de tempel bereikte.

Artaban keek gespannen rond, doch kon geen spoor van zijn vrienden ontdekken. Hij reed vlug naar de andere zijde van de heuvel, steeg af en klom naar het hoogste terras, dat op het westen uitzag. Aan de rand van het terras zag hij een kleine steenhoop en daar onder een stuk perkament. Hij raapte het op en las: „Wij hebben tot na middernacht gewacht en kunnen niet langer blijven. Wij gaan heen om de Koning te zoeken. Volg ons door de woestijn”.

Artaban zette zich neder op de grond en steunde met een wanhopig gebaar het hoofd in zijn handen.

„Hoe kan ik de woestijn ingaan, zonder voedsel en met een uitgeput paard?” Ik moet naar Babel terug keren, mijn saffier verkopen en een karavaan kamelen kopen, en provisie voor de reis. Ik zal mijn vrienden nooit inhalen. De genadige God alleen weet of ik de Koning ooit zal vinden, omdat ik mij ophield om barmhartig te zijn.”

Het land des doods spreidde zijn wrede net over hem uit. Door hitte en kou ging de Magiër gestadig voorwaarts, totdat hij in Bethlehem aankwam. Het was de derde dag nadat de drie wijzen daar gekomen waren en Maria en Jozef daar gevonden hadden, met het kind Jezus en zij hun giften van goud, wierook en mirre aan zijn voeten hadden gelegd.

Toen kwam de andere wijze, vermoeid, doch vol hoop, hebbende zijn

robijn en zijn paarl bij zich om de Koning aan te bieden. „Nu zal ik hem toch eindelijk vinden, ofschoon ik maar alleen ben”, zeide hij.

De straten van het dorp waren verlaten. Uit de open deur van een lage, stenen hut kwam het geluid van een zacht zingende vrouwenstem. Hij ging naar binnen en zag een jonge moeder bezig haar kindje in slaap te wiegen. Zij vertelde hem van de vreemdelingen, die uit het verre oosten waren gekomen en drie dagen geleden in het dorp waren verschenen. Zij zeiden dat een ster hen naar de plaats had geleid waar Jozef van Nazareth met zijn vrouw en zijn pas geboren kind zich bevonden. Zij hadden het kindje hulde gebracht en het vele rijke geschenken gegeven.

„Maar de reizigers verdwenen weer”, vervolgde zij, „zo spoedig als zij waren gekomen. Wij werden bevreesd vanwege dat vreemde bezoek. Wij konden het niet begijpen. De man van Nazareth nam de baby en zijn moeder en vluchtte diezelfde nacht, ver weg, naar Egypte, zo fluisterde men. Sinds dien rust er een druk op het dorp, als een voorbode van naderend onheil. Zij zeggen, dat de Romeinse soldaten van Jeruzalem komen om ons een nieuwe belasting op te leggen en de mannen hebben hun kudden ver weg de heuvels in gedreven en zichzelf verscholen om daar aan te ontkomen”.

Artaban luisterde naar haar zachte, bedeesde stem; het kind in haar armen keek naar hem op en glimlachte en strekte de handjes naar hem uit. Maar plotseling kwam daar het geluid van een wild tumult en een wanhopig geroep: „De soldaten! de soldaten van Herodes! Zij vermoorden onze kinderen!” Het gelaat van de jonge moeder werd bleek van angst. Zij drukte het kind aan haar borst, en kroop voorzichtig naar de donkerste hoek van de kamer en bedekte het kind met de plooien van haar kleed.

Maar Artaban ging vlug naar de deuropening. Zijn brede schouders besloegen de ganse ruimte en de punt van zijn muts raakte bijna tot de bovendrempel.

De soldaten kwamen de straat in met bebloede handen en druipende zwaarden. De vreemdeling in zijn imponerend gewaad in de deuropening ziende, bleven zij verbaasd staan. De aanvoerder naderde de drempel en wilde hem op zij dringen. Maar Artaban bewoog zich niet. Hij keek hem aan en zeide met zachte, doch doordringende stem: „Ik ben hier geheel alleen en ik wacht hier om dit juweel aan de beleidvolle aanvoerder te geven, die mij met rust wil laten”.

Hij toonde hem de robijn, die in de holte van zijn hand glinsterde.

De aanvoerder keek verbaasd naar de prachtige edelsteen. Zijn ogen straalden van verlangen en een trek van intense begeerte verscheen op zijn gelaat. Hij strekte de hand uit en nam de robijn.

„Voorwaarts”, riep hij zijn mannen toe. „Hier is geen kind; het is stil in het huis”.

„God van waarheid, vergeef mij mijn zonde! Ik heb gelogen om het

leven van een kind te redden. Nu zijn twee van mijn geschenken weg. Ik heb de mens gegeven wat voor God was bestemd. Zal ik ooit waardig zijn het gelaat van de Koning te aanschouwen?”

Maar de stem van de vrouw, van vreugde weenend, zeide tot hem: „Omdat gij het leven van mijn kleine hebt gered, moge de Here u zegenen en bewaren; de Here late zijn aanschijn over u lichten en zij u genadig en geve u vrede”.

Artaban ging naar Egypte en zocht overal naar het gezin, dat van Bethlehem was gekomen. Hij vroeg een Hebreeuwse rabbijn om raad. De eerbiedwaardige man boog zich over de rollen perkament waar de profetieën van Jesaja op geschreven waren en zeide: „Herinner u, mijn zoon, dat de Koning, die gij zoekt, niet in paleizen en onder de rijken en machtigen is te vinden. Zij die Hem zoeken, doen er wel aan naar Hem uit te zien onder de armen en geringen, de lijdenden en verdrukten”.

En zo reisde de wijze van plaats tot plaats. Hij gaf de hongerigen spijs, kleepte de naakten, genas de zieken en troostte de gevangenen. En aldus gingen de jaren voorbij.

Drie en dertig jaren van het leven van Artaban waren vervlogen en nog was hij een pelgrim, een zoeker naar licht. Zijn haar, eenmaal donker, was nu wit. Zijn ogen, eenmaal stralend van jeugdig vuur, waren dof. Moe en afgetobd, bereid om te sterven, maar nog steeds naar de Koning zoekend, was hij voor de laatste maal naar Jeruzalem gegaan. Hij had de heilige stad meermalen bezocht. Maar nu gevoelde hij dat hij nog een poging moest wagen, iets binnen in hem zeide hem dat hij ditmaal zou slagen.

Het was de tijd van het Pascha. De stad wemelde van de vreemdelingen. Maar op deze dag was er iets bijzonders aan de menigte merkbaar. Artaban voegde zich bij een groep mensen uit zijn eigen land en vroeg naar de oorzaak van het tumult en waar zij heen gingen.

„Wij gaan naar Golgotha, een plaats buiten de stadsmuren”, antwoordden zij. „Daar zal een executie plaats hebben. Hebt ge niet gehoord wat er gebeurd is? Twee beruchte rovers worden gekruisigd en nog een ander met hen, Jezus van Nazareth, een man, die onder het volk vele wonderbare dingen heeft gedaan en waarom zij Hem zeer liefhebben. Maar de priesters hebben gezegd, dat hij moet sterven, omdat hij zeide Gods Zoon te zijn. En Pilatus veroordeelde hem tot de kruisdood omdat hij zeide, dat hij de Koning der Joden was”.

Deze woorden kwamen de vermoeide Artaban wonderlijk bekend voor. Zijn hart begon onstuimig te kloppen. „Gods wegen zijn vreemder dan de gedachten der mensen; misschien zal ik nu de Koning vinden, in de handen van zijn vijanden en misschien kom ik nog op tijd om mijn paarl als losprijs te geven, vóór hij sterft”.

De oude man volgde de menigte met langzame en pijnlijke schreden naar de Damascus poort. Even voorbij het wachthuis kwam een troep

Macedonische soldaten de straat in, een jong meisje met gescheurde klederen en verwarde haren met zich mee slepend. Terwijl de Magiër het schouwspel met deernis aanzag, rukte zij zich plotseling uit de handen van haar kwelgeesten los en wierp zich voor zijn voeten, zijn knieën omvallend. Zij had zijn witte muts en de gevleugelde cirkel op zijn borst gezien.

„Erbarm u over mij”, riep zij uit, „en red mij om Godswil! Ik ben ook een aanhangster van de ware godsdienst, die door de Magiërs wordt beleiden. Mijn vader was een koopman, maar hij is dood en ik ben om zijn schulden gegrepen en zal als slavin worden verkocht. Red mij van dat, wat erger is dan de dood”.

Artaban beefde. Weer was hij in tweestrijd, zoals hij die had in het palmbos van Babel en in de hut te Bethlehem — het conflict tussen zijn geloofsverwachting en de liefde voor zijn medemens. Tweemaal was hem het geschenk, dat hij als religieus eerbetoon had willen geven, uit de hand gegaan om een mens te redden.

Lag hier nu zijn grote kans of zijn verleiding? Hij wist het niet. Eén ding stond vooraan in zijn verdeeld gemoed: dit hulpeloze meisje redden zou waarlijk een daad van liefde zijn.

Hij bracht de paarl tevoorschijn. Zij straalde als nooit tevoren. Hij legde de paarl in haar hand. „Dit is uw losprijs, dochter, het is de laatste van mijn schatten, die ik voor de Koning had bewaard”.

Terwijl hij nog sprak, werd de hemel steeds donkerder en de aarde schudde en beefde als in een zware doodstrijd.

De muren van de huizen wankelden. Stenen raakten los en kletterden op de straatstenen. Wolken stof werden de lucht in gejaagd. De soldaten vluchtten in paniek, zwaaiend als waren zij dronken. Artaban en het meisje kropen hulpeloos tegen de stadsmuur.

Wat had hij te vrezen? Wat had hij nog om voor te leven? Het laatste voor de Koning bestemd, had hij ook nog weggegeven. De hoop Hem te vinden had hij opgegeven. Zijn zoeken was ten einde en het was een mislukking geworden. Maar toch schonk deze gedachte hem vrede. Het was geen berusting, geen onderwerping. Het was dieper, doordringender. Hij wist dat alles wel was, want hij had van dag tot dag het beste gedaan wat hij kon doen. Hij was het licht, dat hem geschonken was, getrouw gebleven.

Op eenmaal trok een beving, sterker dan de vorige, door de grond. Een zware dakpan viel omlaag en trof de oude man aan de slaap. Bleek en ademloos lag hij, met het hoofd op de schouder van het jonge meisje; uit de wond sijpelde bloed. Zich over hem heen buigende, vrezende dat hij dood was, hoorde zij een stem in de schemering, zeer zacht en stil, als muziek, die in de verte klinkt, waarin de tonen wel, doch de woorden niet hoorbaar zijn. Het meisje keek rond om te zien of iemand uit een venster boven hen had gesproken, maar zij zag niemand.

De lippen van de oude man bewogen zich en zij hoorde hem zeggen:

„Niet alzo, mijn Heer, want wanneer zag ik U hongerig en spijzigde ik U? Of dorstig en gaf U te drinken? Wanneer zag ik U een vreemdeling en nam U tot mij? Of naakt en kleeedde ik U? Wanneer zag ik U ziek of in de gevangenis en kwam ik tot U? Drie en dertig jaren lang heb ik naar U gezocht, maar nooit heb ik Uw gelaat aanschouwd, noch U ooit gediend, mijn Koning”. Hij zweeg en de zachte stem kwam weer. En het meisje hoorde die opnieuw, zeer zacht en van verre. Maar nu verstond zij de woorden: „Voorwaar zeg Ik u, al wat gij hebt gedaan aan de minste van deze mijne broederen, dat hebt gij aan Mij gedaan”.

Een glans van verbazing en vreugde verlichtte het bleke gelaat van Artaban. Een laatste, lange zucht van verlichting ontvlood zijn lippen. Zijn reis was ten einde. Zijn schatten waren aanvaard. De andere wijze had de Koning gevonden.

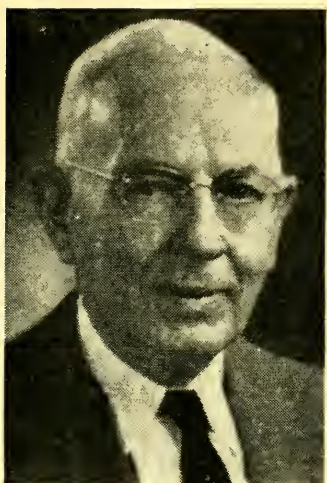
AAN DEN DUINRAND.

*Achter het bosch, waarvan de toppen kruinen,
rijst, aan den zoom van 't herfstig weideland,
boven het dorrend blad der zware kruinen
de zilveren lijn der blankgerande duinen
in het goudroze van den avondbrand.*

*Dan daalt de zon; er ademt uit de weien
een zachte koelte, waar het licht verdween;
geleid'lijk leggen zich de nevelspreien
over het diep der duist'rende valleien,
de donk're helling en den duintop heen.*

*En, naar die neevlen dichter zijn en stijgen
wordt elk geluid gedempter en ge kunt
de storelooze stilte hooren zwijgen,
waar, in den voornacht, niets zal overblijven
dan 't late trompen van een rust'loos rund.*

Frans Bastiaanse.

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

Kennis van het voortbestaan.

VRAAG: *Hoeveel kennis hadden wij in het vóór-sterfelijk leven met betrekking tot dit sterfelijk bestaan en van de eisen die aan ons zouden worden gesteld om in overeenstemming met de beginselen van het evangelie te leven? Met andere woorden: werd het evangelieplan aan allen bekend gemaakt en begrepen zij goed dat deze wereld een plaats van beproeving, beloning en straf zou zijn naar gelang van ons gedrag hier, of werd dit plan slechts aan weinigen bekend gemaakt? Deze vraag komt op, omdat zo vele miljoenen in deze wereld worden geboren onder ongunstige omstandigheden, waardoor de kans op het horen van het plan van zaligheid uiterst gering is.*

ANTWOORD: Ofschoon zeer weinig over het voortbestaan is geopenbaard en de herinnering aan alles wat daar plaats greep van ons werd weggenomen toen wij in deze wereld kwamen, is over het voortbestaan toch voldoende geopenbaard om ons duidelijk te maken, dat het plan van zaligheid aan allen werd bekend gemaakt. Hoe zou anders een opstand kunnen ontstaan, waar een derde deel van de geesten in de hemel aan deelnamen? Het is waar, dat de oude geschriften tot ons zijn gekomen met een kennis over het

voortbestaan in nevelen gehuld. Dit tengevolge van het feit hetwelk aan Nephi werd geopenbaard, dat veel van de duidelijkste en kostbaarste waarheden wegens Satan's macht over de zielen van de mensen waren weggenomen. Toch zijn er verscheidene passages in de Bijbel die op het voortbestaan wijzen. Dit is in het bijzonder duidelijk waar het de zending van onze Heiland betreft, maar minder duidelijk met betrekking tot de mens. Enige van deze passages zijn de volgende:

„Alzoo zijn volbracht de hemel en

de aarde en al hun heir.

„Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden; ten dage als de Heere God de aarde en den hemel maakte,

„En allen struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitsproot; want de Heere God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mensch geweest om den aardbodem te bouwen” (Gen. 2 : 1, 4, 5).

„En dat het stof wederom tot de aarde keert, als het geweest is, en de geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft”. (Pred. 12 : 7).

„Het woord des Heren geschiedde tot mij, zeggende: Eer dat ik u in de moederschoot formeerde, heb ik U gekend, en eer dat gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volke tot profeet gesteld” (Jer. 1 : 4, 5).

„En (Jezus) voorbijgaande, zag een mensch, blind van de geboorte af.

„En zijne discipelen vraagden Hem, zeggende: Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind zou geboren worden?

„Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijne ouders, maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden openbaard worden”. (Joh. 9 : , 2, 3).

„En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard” (Judas 6).

„En daar werd krijg in den hemel: Michael en zijne engelen kriegden tegen den draak, en de draak

krijgde ook en zijne engelen.

„En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel.

„En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen”. (Openb. 12 : 7-9).

Wij vernemen uit de profetie van Jesaja dat de Here Cyrus (of Kores), de koning van Perzië, noemde, ongeveer twee honderd jaar voordat deze werd geboren. (Zie Jesaja 44 : 28 en 45 : 1).

In de Paarl van Grote Waarde worden vele duistere plaatsen in de Bijbel duidelijk gemaakt. De passages in Genesis worden met betrekking tot het voorbestaan als volgt aangevuld:

„En nu zie, Ik zeg tot u, dat dit de generatiën des hemels en der aarde zijn, toen ze werden geschapen, ten dage dat Ik, de Here God, de hemel en de aarde maakte; „En alle struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds eer het uitsproot. Want Ik, de Here God, schiep alle dingen, waarvan Ik heb gesproken, geestelijk alvorens ze in hun natuurlijke staat op de aarde waren. Want Ik, de Here God, had het niet doen regenen op de aarde. En Ik, de Here God, had alle kinderen der mensen geschapen, maar nog geen mens om de aardbodem te bewerken; want in de hemel schiep Ik hem; en er was nog geen vlees op de aarde, noch in het water, noch in de lucht.” (P. v. Gr. W. Mozes 3 : 4, 5).

Deze passages zijn aangehaald om aan te tonen, dat er een voorbestaan was en dat de geesten van de mensen daar waren. Toen het plan van zaligheid werd voorgelegd, werd het ongetwijfeld aan allen voorgelegd en niet aan enkele uitverkorenen. Voor een juist begrip van deze gebeurtenissen moesten wij op moderne openbaring steunen, in welke de kennis werd teruggebracht. Wij lezen verder in het boek Mozes:

„En Ik, de Here God, sprak tot Mozes en zeide: Die Satan, die gij in de naam van Mijn Eniggeborene hebt geboden, is dezelfde die sedert den beginne was, en hij kwam voor Mij en zeide: Zie, hier ben ik, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, zodat er geen enkele ziel verloren zal gaan, en ik zal het zeker doen; geef mij daarom Uw eer.

„Maar zie, Mijn geliefde Zoon, Die sedert den beginne Mijn Geliefde en Mijn Uitverkorene was, zeide tot Mij: Vader, Uw wil geschiede, en de heerlijkheid zij voor eeuwig de Uwe.

„Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en de vrije wil van de mens trachtte te vernietigen, die Ik, de Here God hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Eniggeborene nederwerpen.

„En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en hen gevankelijk weg te voeren volgens zijn wil, ja allen, die niet naar Mijn stem zouden

willen luisteren”. (Mozes 4 : 1-4). Hetzelfde werd aan Abraham openbaard, die als volgt schreef: „En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en Hij zeide tot hen, die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen, die hun eerste staat behouden; en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.

„En de Here zeide: Wie zal Ik zenden? En één, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoordde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.

„En de tweede was vertoornd en behield zijn eerste staat niet; en te dien dage volgden velen hem na”. (Abraham 3 : 24-28).

Van deze schriftuurplaatsen leren wij, dat onze Vader een raadsvergadering had gehouden, waar aan allen het plan van zaligheid werd aangeboden.

Lucifer rebelleerde en wist een derde deel van de geesten aan zijn zijde te krijgen, die met hem werden uitgeworpen. Het is niet de schuld

van onze Eeuwige Vader, dat over de gehele wereld millioenen zijn, die zonder het licht van het evangelie werden geboren. In het aller-eerste begin werd Adam bevolen het plan van zaligheid aan zijn kinderen te leren.

„En Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.

„En Satan kwam onder hen en zeide: Ik ben ook een zoon van God. En hij gebood hun, zeggende: Geloof het niet. En zij geloofden het niet, en zij hadden Satan meer lief dan God. En sedert die tijd begon de mens vleselijk, zinnelijk en duivels te worden.” (Mozes 5 : 12-13).

Het was noodzakelijk dat allen kennis zouden nemen van het plan van zaligheid in het voorbestaan, anders zou er geen opstand tegen hebben kunnen zijn en indien niet allen de gelegenheid hadden gehad het te aanvaarden of te verwerpen, kon er ook geen straf op de opstand zijn gevolgd.

Het is niet omdat onze Vader zulks wenst, dat mensen in landen worden geboren, waar het evangelie hen niet kan bereiken. De geesten moeten in deze wereld komen om lichamen van vlees en beenderen te ontvangen, welke de

tabernakelen voor deze eeuwige geesten zijn. Dat het licht der waarheid niet universeel is, is een gevolg van 's mensen weerspanningheid. Er is echter in het evangelieplan een grote zegen, die de rechtvaardigheid en de barmhertigheid van onze Eeuwige Vader bewijst. Het is de belofte, dat het evangelie aan iedere ziel moet worden gepredikt, want er staat geschreven: „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

„En de wederspanningen zullen door vele smarten worden gefolterd; want hun ongerechtigheden zullen van de daken worden verkondigd, en hun geheime daden zullen worden onthuld”. (L. & V. 1 : 2-3).

Deze belangrijke belofte kan slechts in vervulling gaan wanneer het evangelie aan de doden wordt verkondigd, die leefden en stierven zonder de gelegenheid te hebben gehad het aan te nemen. Daarom werd in den beginne het plan ontworpen, dat het evangelie aan hen zou worden verkondigd, die zonder een kennis ervan stierven.

De meeste schaduwen, die over uw levenspad vallen, worden veroorzaakt doordat gij in uw eigen licht staat.

Improvement Era.

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon

CHRISTUS VERSCHIJNT AAN DE VROEGERE BEWONERS VAN AMERIKA

De overeenkomst tussen de historische gebeurtenis, zoals deze in het Boek van Mormon staat vermeld en de overleveringen van de oude bewoners van Amerika, zoals deze aan latere generaties werden doorgegeven, is zeer treffend. De overleveringen, die honderden jaren lang van geslacht op geslacht zijn overgegaan, hebben nog steeds al het wezenlijke van de geschreven geschiedenis. Dit is, met het oog op het feit, dat het primitieve volk van Zuid-Amerika eeuwen lang geen geschreven taal had, hoogst merkwaardig.

OVERLEVERING

Joyce schrijft: „OP DE VIERDE DAG in de namiddag verscheen een stralende gedaante aan het volk bij de ingang van de grot, ten volle zichtbaar. Deze verdween weer, doch het visioen was voldoende om de grootste opwindings te veroorzaken en algeheel geloof te vinden. Enige dagen later verscheen het visioen opnieuw en de menigte, de heuvel op snellend, ontdekte Rocca in zijn gouden gewaad, die hun vertelde, dat hij een boodschap bracht van de Zon. Naar de tempel geleid, verklaarde hij de verzamelde mensen, dat al hun ellende aan de verdorvenheid van hun godsdienst was te wijten, waardoor de toorn van de Zon was opgewekt. Zij moesten zich bekeren en onder het leiderschap van de aangenomen zoon van de Zon zelf, zou de vroegere macht aan hen worden teruggegeven en vrede en welvaart zouden terugkeren. Vol enthousiasme gaven zij

GESCHIEDENIS IN BOEK V. MORMON

9. En aldus gingen de drie dagen voorbij. En het was morgen, en de duisternis verdween van de oppervlakte des lands, en de aarde hield op met beven en de rotten scheurden niet meer, en het vreselijke kreunen hield op, en al de onstuimige geluiden stierven weg. (3 Nephi 10).

1. Nu geschiedde het, dat er een grote schare van het volk van Nephi was bijeen vergaderd rondom de tempel, die in het land Overvloed stond; en zij verbaasden en verwonderden zich allen, en toonden elkander de grote en wonderbare verandering, die had plaats gegrepen.

9. En Hij strekte zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide:

10. Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals

hun bijval te kennen en Rocca werd tot heerser uitgeroepen.

(*South American Archaeology*, Joyce, pag. 84).

„Omdat gij zelf de oorzaak zijt van deze val, die dank zij mijn vader, de Zon, niet tot slavernij is geworden, en om een redmiddel voor u te vinden, gebiedt hij u mij in alles te gehoorzamen als zijn zoon. En ik, die geen geweld tegen u zal gebruiken, zal u aan oefening in het hanteren van wapenen onderwerpen; deze moet gij gebruiken, want door middel daarvan waren onze voorvaders heer over de gehele wereld. Dit bedrijf zal de luiheid verdrijven, onze vijanden doen verminderen, ons de verloren macht teruggeven en de luister verschaffen, die ons ontbreekt. In mijn vader, de Zon, zult gij een toevlucht vinden en zijn stralen zullen het land niet doen verdrogen. Evenmin zal de Maan haar regens terughouden, die voor alle seizoenen nodig zijn, zoals gij uit bittere ervaring weet. Mijn bestuurswetten uit het verleden zullen worden aangenomen, zij zijn niet nieuw. Dit belooft geluk komt van mijn vader, de Zon, die niet kan falen, hetwelk gij, die door zijn dwingende wil aan mij onderworpen zijt, pijnlijk zult gevoelen, indien gij niet gehoorzaamt. Dan zal hij de dondersenden om u met ontzetting te vervullen, stormen om u te teisteren, regens om uw gewas te vernietigen en stralen om u het leven te benemen.” (Montesinos. *Memorias Antiguas Historiales del Peru*, pag. 73-74).

de profeten hebben getuigd. (3 Nephi 11).

„En wegens hun goddeloosheid en gruwelen heb Ik vele grote verwoestingen over dit land en over dit volk doen komen. (3 Nephi 9 : 12).

31. Ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Ik zal u Mijn leer bekend maken.

32. En dit is Mijn leer, die de Vader Mij heeft gegeven; en Ik geef getuigenis van de Vader, en de Vader geeft getuigenis van Mij, en de Heilige Geest geeft getuigenis van de Vader en Mij; en Ik geef getuigenis, dat de Vader overal alle mensen gebiedt zich te bekeren en in Mij te geloven.

33. En wie ook in Mij gelooft, en wordt gedoopt, die zal zalig worden; zij zijn het, die het koninkrijk Gods zullen beerven. (3 Nephi 11).

22. Want ziet, aldus zeide Jezus Christus de Zoon van God, tot Zijn discipelen, die zouden blijven, ja en ook tot al Zijn discipelen, ten aanhore van de schare: Gaat heen in de gehele wereld en predikt het evangelie tot ieder schepsel. (Mormon 9).

4. „En toen Hij tot hen had gesproken, wendde Hij zich tot de drie en zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik met u zal doen, wan-

Kukulcan werd in Yacatan op verscheidene plaatsen gezien, maar vestigde zich tenslotte in Cichen-Itza, waar hij tien jaar lang regeerde. Herrera gaf hem twee broeders en zegt dat de drie een grote bevolking om zich verzamelde en vele jaren in vrede tezamen over de Itza's in Chichen, waar zij prachtige tempels ter ere van hun goden bouwden, regeerden. De drie broeders leefden een uiterst heilig en kuis leven, huwden niet en lieten zich met vrouwen niet in. Maar tenslotte verliet een van hen, Kukulcan, zijn metgezellen en koos Mayapan als zijn hoofdstad, die hij ook uitbouwde en verfraaide, grote tempels voor goden en paleizen voor zijn ondergeschikte heren bouwende, onder wie hij het omliggende land en de steden verdeelde. Hij regeerde hier zeer verstandig en voorspoedig, verscheidene jaren lang, maar nadat hij het bestuur volledig had gevestigd en zijn volgelingen hun plichten en de middelen voor een vreedzaam bestuur van het land had geleerd, besloot hij om niet openbaarde redenen de stad en het schiereiland te verlaten, — als een schaduw van de ten hemel varende Christus.

(*America Before Columbus*, De Roo, p. 562-63).

neer ik tot de Vader zal zijn gaan?

5. En zij waren bedroefd van harte, want zij durfden Hem niet te zeggen, wat zij verlangden.

6. En Hij zeide tot hen: Ziet, Ik ken uw gedachten, en gij hebt verlangd, wat Johannes, Mijn geliefde, die bij Mij was in Mijn bediening, voordat Ik door de Joden werd verheven, van Mij verlangde.

7. Daarom, meer gezegend zijt gij, want gij zult nimmer de dood smaken; maar gij zult leven en alle handelingen van de Vader met de kinderen der mensen zien, totdat alles volgens de wil van de Vader zal zijn vervuld, en Ik met de machten des hemels in Mijn heerlijkheid zal komen.

25. Ziet, ik stond op het punt de namen te schrijven van hen, die nooit de dood zouden smaken, maar de Here verbood het; daarom schrijf ik ze niet op, want zij zijn voor de wereld verborgen. (3 Nephi 28).

Zij, die het Boek van Mormon kennen, weten dat toen Christus aan het kruis stierf, geweldige natuurverschijnselen het land van Amerika een geheel ander aanzien gaven. In het achtste hoofdstuk van 3 Nephi vinden wij de indrukwekkende beschrijving daarvan. De herinnering aan deze verschrikkingen leeft ook in de overleveringen van vele Indianenstammen voort, zoals uit het volgende duidelijk blijkt.

OVERLEVERING

Nog een omstandigheid, die zich tijdens het sterven van onze Heiland voordeed, schijnt men zich in Mexico te herinneren, want volgens overlevering, werden de zon en de maan door duisternis bedekt, toen Topiltzin of Quetzalcoatl verdween.

(*America Before Columbus* De Roo, p. 431).

...Het land schudde door hevige aardbevingen en de golven van de zee verenigden zich met vulcanische branden om het land te overweldigen en te overstromen. De meeste inwoners stierven.

(Baldwin, pag 176).

Nadaillac verwijst naar overleveringen door Brasseur de Bourbourg verzameld: „Er waren in deze streken, in die lang vervlogen tijd, beroeringen in de natuur, zondvloeden, verschrikkelijke overstromingen, gevolgd door het ontstaan van bergen, door vulcanische erupties vergezeld. Deze tradities, waarvan ook sporen worden gevonden in Mexico, Midden-Amerika, Peru en Bolivia, leiden tot de conclusie dat de mens in die verschillende landen woonde ten tijde van het ontstaan van de Cordillera's en dat de herinnering aan die oprijzing bewaard is gebleven”.

(*Pre-Historic America*, Nadaillac, p. 17).

„Andere verslagen, algemeen verspreid, verbinden de eerste berichten over de blanken in Peru met voorspellingen, die in het land reeds lang aanwezig waren en met bovennatuurlijke verschijnselen, die

GESCHIEDENIS IN BOEK V. MORMON

21. Ja, ten tijde, dat Hij de geest zal geven, zullen er vele uren lang donderslagen en bliksemen zijn, en de aarde zal schudden en beven; en de rotsen die op de aarde zijn, zowel boven als onder de grond, waarvan gij op dit ogenblik weet, dat ze hecht zijn, of dat het gedeelte er van een massief geheel is, zullen worden verbroken.

1. En volgens onze kroniek — en wij weten, dat onze kroniek waar is, want ziet, het was een rechtvaardig man, die de kroniek bijhield, want hij deed vele wonderen in de naam van Jezus; en er was niemand, die een wonder kon verrichten in de naam van Jezus, tenzij hij geheel van zijn ongerechtigheid was gereinigd —

2. En indien er nu door deze man geen fout is gemaakt in onze tijdrekening, was het drie en dertigste jaar voorbij gegaan;

3. En het volk begon in alle ernst uit te zien naar het teken, dat door de profeet Samuel de Lamaniet, was gegeven, ja, naar de tijd, dat er drie dagen lang duisternis over het land zou zijn.

7. En er waren buitengewoon felle bliksemschichten, zoals men nog nooit in het ganse land had gezien.

8. En de stad Zarahemla geraakte in brand.

de gehele natie met ontzetting vervulden. Kometen schoten vlam-mend langs de hemel, aardbevingen deden het land schudden, de maan was omgeven met ringen van vuur van verschillende kleuren, een bliksemstraal trof een van de koninklijke paleizen en ver-teerde het tot as en een arend, door verscheidene haviks gejaagd, werd krijsend in de lucht waargenomen, zwevend boven het grote plein van Cuzco, totdat hij, gehavend door de klauwen van zijn vervolgers, levenloos neerviel in tegenwoordigheid van vele Inca edelen, die in deze gebeurtenis een voorbode van hun eigen vernietiging zagen.

(*History of America Before Columbus*, De Roo, p. 576).

„De zon en de maan werden verduisterd, de aarde schudde en de rotsen scheurden en vele andere dingen en tekenen gebeurden, of-schoon geen leven verloren ging. Het was in het jaar Ce Calli, het-geen bewijst, dat dit de dag was, volgens onze tijdrekening, waarop Christus onze Heer leed, 33 A.D. (Bancroft 55 : 210).

Cieza had betrekkelijk weinig tijd voor zijn onderzoekingen en was van tolken afhankelijk, toch, wat hij op deze wijze bijeen bracht, stemt in hoofdzaak overeen met wat Bezantos heeft verklaard. Hij zegt:

„Voordat de Inca's in deze rijken heersten en daar bekend waren, vertellen de Indianen iets anders, veel belangrijker dan de rest, want zij verzekeren dat zij een lange tijd van zonlicht verstoken

9. En de stad Moroni verzonk in de diepten der zee, en haar inwoners verdronken.

10. En aarde werd over de stad Moronihah geworpen, zodat er op de plaats van de stad een grote berg ontstond.

11. En er was een grote en vreselyke verwoesting in het zuidelyke land.

12. Doch ziet, er was een groter en vreselyker verwoesting in het noordelijke land, want ziet, de ganse aardbodem was veranderd door de orkaan en de wervelwinden en de donderslagen en de bliksemen en het buitengewoon hevige beven van de ganse aarde;

13. En de hoofdwegen werden opgebroken en de vlakke wegen vernield, en vele effen plaatsen werden oneffen.

14. En vele grote en aanzienlijke steden verzonken en vele verbrandden, en vele beefden, totdat haar gebouwen omver vielen en haar inwoners werden gedood, en de plaatsen woest gelaten.

20. En er was dikke duisternis over het ganse land, zodat de inwoners, die niet waren omgekomen, de damp der duisternis konden voelen.

waren en dat zij deswege veel leed doorstonden, dat zij baden en plechtige beloften deden aan hen, die zij als hun goden beschouwden, biddende om het licht, dat zij ontbeerden. En terwijl dit plaats had, ging de zon in grote pracht over het eiland Titicaca op, zodat allen zich verheugden.

En toen dat geschied was, zeggen zij, dat in de namiddag een blanke man van grote gestalte aan hen verscheen, die groot gezag toonde en door zijn verschijning en persoonlijkheid tot verering inspireerde. Zij zeiden van hem, dat hij zulk een grote macht had, dat hij van hoogten vlakten maakte en van vlakten hoogten en bronnen uit rotsen deed ontspringen. En toen zij zijn grote macht gewaar werden, noemden zij hem Maker van alle Geschapen Dingen, Beginn Daarvan, Vader van de Zon, want — zo zeggen zij — behalve dat verrichtte hij nog andere en grotere daden, want hij gaf mensen en dieren hun bestaan en zij ontvingen tenslotte grote zegeningen van hem.”

(The Island of Titicaca and Koati, Adolph Bandelier, pag. 301).

21. En er kon geen licht zijn wegens de duisternis, noch kaarslicht, noch fakkels, evenmin kon er vuur worden gemaakt met hun fijn en uitermate droog hout, zodat er in het geheel geen licht kon zijn.

22. En er werd in het geheel geen licht gezien, noch vuur, noch schijnsel, noch de zon, noch de maan, noch de sterren, zo dicht waren de nevelen der duisternis en de grote verwoesting, die over hen was gekomen.

23. En gedurende drie dagen werd er geen licht gezien; en er was voortdurend grote rouw en gehuil en geweend onder het ganse volk; ja hevig was het gekreun van het volk wegens de duisternis en de grote verwoesting, die over hen was gekomen. (3 Nephi 8).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Mollinger, Brenda Adria; 5 juli 1959 te Den Haag.

Gaster, Debora; 5 juli 1959 te Den Haag.

Knegt, Margaret Lilian; 9 augustus 1959 te Den Haag.

GEDOOPT:

Berger, Clara Adolphina; 12 juli 1959 te Antwerpen.

Vander Beke, Celina Maria Coleta; 12 juli 1959 te Gent.

Losijne, Georgette Esperancia; 12 juli 1959 te Oostende.

Everaert, Helga Martha Simone; 12 juli 1959 te Gent.

Geertsma, Geertje; 16 augustus 1959 te Enschede.

Van Essen, Christina; 16 augustus 1959 te Enschede.

Geertsma, Andries; 16 augustus 1959 te Enschede.
Leunissen, Wilhelmina Augusta; 22 augustus 1959 te Den Haag.
Witte man, Margaretha; 22 augustus 1959 te Den Haag.

GEORDEND:

Overvliet, Hendrik Adrianus; 26 juli 1959 te Nijmegen, als diaken.
Overvliet, Hendrik Willem; 26 juli 1959 te Nijmegen, als diaken.
Volder, Adolf Johannes Pieter; 23 augustus 1959 te Delft, als Priester.
Zwang, Frans; 23 augustus 1959 te Delft, als diaken.

OVERLEDEN:

Scholten, Antonie; 7 juli 1959 te Zutphen.

OVERGEPLAATST:

Springer, Raymond G.; van Amsterdam naar Den Haag als 2e Raadgever tot de President.
Alston, David Lee; van Haarlem naar Den Haag als leraar in de Zendingsschool.
Vander Heide, Ralph P.; van Amsterdam naar Den Haag.
Eckersell, William Blair; van Rotterdam naar Delft.
Poelman, Stuart L.; van Den Haag naar Amsterdam als District President.
Leydsman, John Nicolaas; van Rotterdam naar Amsterdam.
Hyte, Ronald D.; van Oostende naar Amsterdam.
McKell, James R.; van Antwerpen naar Haarlem.
Timmerman, William H.; van Hilversum naar IJmuiden.
de Mik, Gary H.; van Zeist naar Antwerpen als District President.
Schaffer, Edward J.; van Delft naar Oostende.
Grotepas, Richard W.; van Rotterdam naar Enschede als Gemeente President.
Kruyer, Jan; van Amsterdam naar Groningen als District President.
Butler, Val Dean; van Amsterdam naar Rotterdam Noord.
Child, John K.; van Groningen naar Rotterdam Noord.
Soper, Donald A.; van Enschede naar Rotterdam Zuid.
Brewster, Hoyt W. Jr.; van Den Haag naar Zeist als Gemeente President.

VERTROKKEN:

Winkel, Thomas R.; Aangekomen 4 februari 1957. Vertrokken 1 augustus 1959.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Den Haag, Gent, Amsterdam en Den Helder.
Giles, Richard Phillip; Aangekomen 10 maart 1957. Vertrokken 28 augustus 1959.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Haarlem, Eindhoven, Amersfoort, Rotterdam en Den Haag.
Goble, Dahl C.; Aangekomen 18 februari 1957. Vertrokken 18 augustus 1959.
Werkzaam geweest: Den Haag, Gouda, Haarlem, Rotterdam, Antwerpen, Amsterdam, Den Helder en Utrecht.
Beyk, Norman J.; Aangekomen 18 februari 1957. Vertrokken 18 augustus 1959.
Werkzaam geweest: Haarlem, Gouda, Rotterdam, Groningen, Dordrecht en Den Haag.

Thomas R. Winkel

Richard P. Giles

Dahl C. Goble

Norman J. Beyk

Ondermijning van het zelfrespect IS ZONDE

door Richard L. Evans

De vorige week spraken wij over het nooit kleiner maken van het leven, over het nooit minder maken van het leven en over de plicht die op ons rust om te werken, te denken, voort te brengen, de wereld te verrijken als gedeeltelijke betaling voor wat wij van anderen hebben ontvangen en als gedeeltelijke betaling voor wat God heeft gegeven. Wij verwezen naar de gelijkenis van de talenten en naar het feit, dat het niet voldoende is om alleen maar te blijven bij hetgeen wij hebben, of ons door onze gewoonten te laten overheersen, maar dat wij ons moeten bekeren, dat wij ons moeten verbeteren. Nu zullen wij een andere kant van het onderwerp belichten met deze aangehaalde en betekenisvolle zinnen: „Ik heb niet het recht door iets wat ik zeg of doe, een menselijk wezen in zijn eigen ogen te verlagen. Wat er op aankomt, is niet wat ik van hem denk, maar wat hij van zichzelf denkt. Het ondermijnen van iemands zelfrespect is zonde”. De laatste zin is waard om te worden onthouden: „Het ondermijnen van iemands zelfrespect is zonde”. Er zijn mensen die opbouwen en mensen, die neerhalen, mensen die bemoedigen en mensen die ontmoedigen. Er zijn er, die anderen opheffen en er zijn er, die anderen kleineren — om welke reden weten wij niet altijd — soms misschien in de waan dat men zichzelf aan de fouten van anderen kan ophijsen. Vaak betreuren wij iets dat wij gezegd hebben — iets ontmoedigends, iets kleinerends, iets oneerbiedigs jegens een ander. Maar het leven zou veel meer bevrijd zijn van verontschuldigheden, van pijn en hartzeer, indien wij zulke woorden tijdig genoeg overwogen om ze niet te zeggen, te wegen met die spijt die we zeker zouden voelen als wij wisten dat onze woorden iemand anders aanhoudend zouden ontmoedigen of zijn zelfrespect gedeeltelijk zouden doen verliezen of zijn zelfvertrouwen. Niemand heeft het recht anderen neer te halen en niemand wordt er zelf beter van door te trachten een medemens in een kwalijk daglicht te stellen. Het leven is de grootste gift die God ons heeft geschonken en niemand mag die gift kleineren, noch in zichzelf, noch in iemand anders. Erken de onbegrensde, eeuwige mogelijkheden van het leven, bouw op, haal niet neer, bemoedig en ontmoedig niet, maak het leven niet kleiner voor iets of iemand, maar verhoog het leven van anderen door goedheid en aanmoediging, door geduld en overreding, vermijd dat iemand zich klein gaat voelen, maak het leven niet minder. „Ondermijning van iemands zelfrespect is zonde”.